

[Poul Møller.]

den aldrig har set magen til. Ikke blot skal moderen have beløbet udbetalt; men myndighederne, det vil sige de sociale udvalg, skal også efter forslaget undersøge, om moderen lever sammen med barnet. Hvis dette ikke er tilfældet, skal børnetilskuddet udbetales til den, der faktisk forsørger barnet. Dette vil i sandhed give anledning til, at de arme sociale udvalg skal gøres bekendt med alle de tilfælde af separation og faktisk adskillelse, som plager vort land. Dramaer vil blive oprullet for socialkontorenes assistenter, før man finder ud af, hvem der faktisk forsørger et barn. Det er en skidt ordning at bringe samtlige landets mødre til at møde på kommunekontorerne og hæve børnetilskud, når man samtidig tvinger samtlige fædre til 10 gange årligt at fremstille sig for at betale skat — man synes oprigtig talt, at den enes gang kunne spares.

Med denne nye børnetilskudsordning som prikken over i'et vover jeg derfor at påstå, at dette kompleks af love vil forøge administrationen og ikke formindske den; i den retning vil forventningerne, om man overhovedet har haft nogle, blive skuffet.

Den højtærede finansminister har fremhævet det som et af forslagets adelsmærker, at det vil medføre en betydeligt lavere beskatning af merindkomster. Det samme fremgår af de beregninger, som departementet har opstillet i den såkaldte roman, som ledsager forslaget.

Det er i virkeligheden særdeles angribeligt, at disse beregninger er opstillet, uden at man har henledt den ukyndige læsers opmærksomhed på, at de kun gælder med afgørende modifikationer. De gælder nemlig kun det første år. Det er klart, at når først fradragsretten sætter ind på indkomststigningen, forsvinder finansministerens hele beregning ud i tåge.

Ser man på den samlede skat af en givet indkomststigning på 1 000 kr. på mandens indkomst, så vil den, hvis indkomsten i forvejen er 6 000 kr., efter den gældende

ordning for et ægtepar i København andrage 22,6 pct., efter forslaget 26,6 pct. På en indkomst på 8 000 kr. — altså en typisk arbejderindkomst — vil skatteligningen efter den gældende ordning være 25,5 pct., efter den højtærede finansministers forslag 26,6 pct. For indtægter over 10 000 kr. og op til godt 14 000 kr. vil forslaget give en lille fordel, dog ikke nær så stor som det forelagte materiale giver anledning til at tro. Ved 10 000 kr. drejer det sig om 29,7 pct. efter den gældende ordning og 26,6 pct. efter forslaget. Men allerede ved en indkomst på 15 000 kr. er denne beskedne fordel fejlet væk, da bliver den samlede skat af en indkomstligning på 15 000 kr. 37,6 pct. og efter den højtærede finansministers forslag 40,3 pct. Går vi højere op, så lades alt håb naturligvis ude!

Tænk vi os nu, at det ikke er manden, men hustruen, der skal tage et ekstrarbejde — det er jo en meget almindelig konkret afvejning, som en mængde familier står overfor, kort sagt, kan det betale sig at lade hustruen tage et arbejde til f. eks. 1 000 kr. — vil forskellen blive endnu mere grel, vil den nuværende ordning med hustrufradraget i langt højere grad animere til en øget arbejdspræstation. Herom kan der ikke være skygge af tvivl, medmindre det drejer sig om meget, meget børnerige familier.

Konklusionen, jeg gerne vil drage af disse bemærkninger, er, at merindtægt for de fleste borgere beskattes mildere efter det bestående system end efter forslaget. Men dermed falder en af de mest afgørende anker imod den gældende fradragsret bort. Der er altså ikke tale om, at det nye system giver nogen fordel i denne henseende; tværtimod vil altså de fleste indkomstligninger blive ramt hårdere efter forslaget end efter den bestående ordning.

Jeg vil gerne udtrykke min glæde over, at den højtærede finansminister ved sit forslag virkelig har givet anledning til, at dette spørgsmål nu er blevet endevendt og belyst så grundigt, at en af hovedankerne